

SpankBoy: ÚTĚKÁŘ

Osmnáctiletý Aleš vzpomíná nejen na svůj pobyt ve výchovném ústavu.

Co si pamatuju, tak jsem byl vždycky samej průser. Snad už ve školce. Jenomže tenkrát to byly malý průsery, a já byl taky malej, tak to všichni tak nějak brali a nikdo mě nebil.

Velký problémy začaly až někdy v mejch dvanácti, třinácti, kdy jsem začal kouřit, chodit za školu, a když jsem zrovna do školy chodil, tak jsem nosil samý blbý známky a poznámky. Přestávali si se mnou vědět rady, jak kantoři, tak rodičové. Muj fotřík už ty jejich věčný stížnosti nemoh poslouchat a když se jednou vrátil ze školy, kam ho kvůli mně volali, řek mi, že už toho má dost, a že ode dneška, jestli ještě někdy něco od nich uslyší, tak mi seřeže prdel a že to měl udělat už dávno, že bych tak blbě nedopad.

No, je fakt, že v tom měl asi pravdu, ale já se tomu usmíval, protože mi to v tu chvíli připadalo blbý, že mi to říká, a taky jsem moc nevěřil, že to myslí vážně, i když se vážně tvářil. Navíc jsem si říkal, že nakonec dostat na prdel je možná lepší než mít zaracha, protože je to odbytý hned a neotravuje mi to život čtrnáct dní nebo i dýl. Aspoň tenkrát jsem si to tak myslel, protože jsem do té doby nikdy pořádněj vejprask nedostal a nevěděl jsem, jak to bolí.

Neuběhlo ani čtrnáct dní a já přišel ze školy s dvěma pětka, s poznámkou a ještě s roztrženou košilí. Loudal jsem se domů pomaličku, protože jsem věděl, že mi to jenom tak neprojde, že bude zase kázání a zákazy a jenom jsem se pořád utěšoval, že to snad fotřík s tím výpraskem nemyslel vážně.

Kázání bylo, zákazy taky, a že čtrnáct dní nikam a takový a že prej jestli si pamatuju co mi posledně slíbil. Jasně že jsem si pamatoval, ale bylo mi trapný to říkat, tak jsem mlčel a on že prej ať se těším, že to večer vyřídíme.

Zbytek dne jsem se mu snažil vyhejbat, někam zalízt, aby mě neviděl, ale ono celkem nebylo kam, ten náš barák zas tak velkej není a já měl svoje místo stejně jenom u sebe v pokojíčku. Tak jsem si tam zalez a pořád se utěšoval, že na to určitě do večera zapomene a že nakonec nic nebude.

Asi kolem šestý za mnou přišel a prej ať s nim jdu do prádelny. Připadalo mi to trochu divný, říkal jsem si, že když mi chce nařezat tak proč to neudělá tady v pokoji, ale on ať sebou koukam hodit, a tak, tak jsem šel.

Prádelna byla celá vyklizená, byla to prázdná místnost s pračkou a sušákama, jinak tam nebylo nic. Teda skoro nic. Uprostřed prádelny stála lavice, v rohu kbelík s prutama, nejspíš z naší lísky. Měli jsme jich na zahradě hned několik a děti ze sousedství k nám chodily na ořechy.

Řek mi, abych se svlíknul donaha a lehnul si na břicho na lavici. Nechtělo se mi, připadalo mi to blbý, navíc jsem nevěděl, jak takovej výprask bolí a měl jsem strach. Ale poslechl jsem ho, sundal jsem si triko, kecky, ponožky i trenky a lehnul si na lavici.

Uvázal mě k ní prádelní šňůrou. Pak vytáh z toho kyblíku jeden prut. Kapala z něj voda. Švihal s ním do vzduchu a já cejtíl, jak mi ty kapky vody dopadají na moje nahý tělo. Ještě měl nějaký proslov, jako že jinak to nejde, že mi to slíbil, a tak, moc jsem ho neposlouchal, měl jsem hrozný strach. A taky jsem měl proč.

Švihul mě tím prutem přes prdel. Takovou bolest jsem nikdy před tím nezažil. Zařval jsem ááá, jenomže to pořád bolelo a nechtělo to přestat. Když už to pomalu přestávalo bolet, tak mi dal hned další ránu. Byla to bolest jak prase. Nikdy jsem nedostal ani vařečkou a teď najednou tohle. To nemůžu vydržet! Prosil jsem, ať už přestane, že to hrozně bolí, ale on mi dal další dvě. To už jsem bulel, i když jsem se zařek, že nebudu brečet a budu hrdina.

Tak jsem začal smlouvat, že už budu sekat latinu, že když už vim jak moc to bolí, tak už to nechci znova zažít. Ale nebylo mi to moc platný. Fotřík že prej ještě ani nezačal, a že mi slíbil, že mě seřeže a že to udělá, ať se mi to líbí nebo ne. A vzal nějaký tenčí proutek, ale zas tak moc tenkej taky nebyl, a tím mě začal švihát, co švihát, řezal mě, že jsem řval jak malej kluk. Měl jsem pocit, že je ten prut žhavej, jak moc to štípalo. Musel jsem bejt slyšet po celým baráku, možná až ven. Prosil jsem, bulel, a on prej že můžu řvát jak chci, že je mu to jedno. Dostal jsem další sadu ran. Byla to bolest k pohcání.

Konečně mě přestal bít a odvázal mě. Pak mi poručil, abych si kleknul do kouta na dřevěnej špalíček. Byl to takovej trojhránek, to klečení hodně bolelo, ale zdaleka ne tak moc jako ten vejprask. Pak mi konečně řek, že se můžu oblíct a jít spát.

Ulevilo se mi, ale prdel mě pekelně bolela. Nemoh jsem si ani pořádně natáhnout trenky, jak to bylo citlivý.

Máma mi pak dala nějakou mast, a slyšel jsem, jak fotříkovi něco o tom říká. Asi mu nějak domluvila, protože pozdějc jsem taky dostával, ale už jenom řemenem nebo hadicí.

Ráno mě prdel bolela snad ještě víc než ten večer po výprasku. Byl jsem rád, že chodím, ale sednout si byl pro mě nadlidskej výkon. Styděl jsem se jít do školy. Tohle určitě hned tak neschovám, toho si každej všimne a budou se mi smát.

Smáli se, ale ne zas tak moc. Teda rozhodně se nevysmívali. Naopak se mi pár kluků přiznalo, že taky dostávají a naopak se divili, že jsem dostal poprvý. Dokonce i uhádli, že jsem dostal lískovkou. Ta prej dělá ty nejbolavější jelita. David mi vyprávěl, že ho táta řeže většinou řemenem, ale po rodičáku většinou taky bere lískovku, aby měl prej Davídek bolavý sezení a paní učitelka poznala, že byl bit a že rodiče berou její slova vážně. Nikdy jsem si toho nevšim a sám jsem se divil, co jsem se všechno dozvěděl.

Pak chtěli kluci vidět muj seřezanej zadek. O přestávce jsem jim ho na záchodě ukázal. A že je to prej slušný. To jsou mi věci, tak člověk dostane doma na prdel, a najednou je z něj hrdina!

Od té doby jsem si hodně zlepšil chování, dával jsem si bacha, abych nic závažného neprovedl, protože jsem už věděl, jaký to je, dostat pořádně nařezáno. Jo, jasně že jsem párkrát dostal, ale fotřík vyměnil lískovku za starou hadici od pračky, a s tou už to tolik nebolelo. Teda ne že by nebolelo, ale aspoň jsem neměl takový následky jako po tý lískovce. Dostával jsem buďto na holou, nebo taky přes mokry trenky, abych neměl moc viditelný následky.

To hlavně proto, že fotříkovi jednou pohrozil policajt. Dělali jsme s kámošem u nás kraviny a já zavádil u sklepa o zavařovací sklenice. Všechny jsem je rozbil. Fotřík hrozně vypěnil a hned se po mně hnal s řemenem. Nebyl jsem uvázaněj, a jak jsem chtěl uhnout, tak jsem dostal ne jenom přes zadek, ale chytil jsem jich pár i přes záda a přes stehna. Pak na mě řval, že si ničeho nevážim a tak, a vystrčil mě jenom v trenkách za branku, jako že mě vyhodil z domu.

Jasně, že nevyhodil, jenomže já jsem myslel, že jo, bulel jsem a nevěděl jsem kam jít. A viděl mě policajt a odved mě zpátky domů. Fotřík měl štěstí, že se spolu znali, tak z toho nic nebylo. Jenom jsem slyšel, jak říká, že mě nemůže nechat lítat jenom v trenkách a ještě k tomu seřezanýho po ulici. Ale končila mu zrovna šichta, tak se fotříkem nakonec nalili a bylo všechno smáznutý.

Ve druháku přišel k nám do třídy propadlík. Nikdo se s nim moc nebavil, vědělo se o něm, že měl docela problémy, že byl i v past'áku. Ale já s nim kamarádil. On nebyl zlej. Nikoho nebil ani nešíkanoval, jenom vymejšlel pořád nějaký krávovin. A právě tohle mi nakonec bylo osudný, protože nebejt toho, že jsem s nim kamarádil, nedostal bych se do takovejch závažnejch průserů.

Začalo to tím rádiem. Učitelka chtěla, aby někdo z naší třídy odnesl do sborovny rádio, které tam zůstalo po angličtině. Tak jsme se s Lubošem přihlásili. A že prej stačí jenom jeden. Ale Luboš ji ukecal, že půjdeme oba, že jsme hned zpátky. Tak jsme šli. Jenže Luboš si to namířil místo do sborovny ven ze školy. Povídal jsme mu, co blbne, že z toho bude strašnej průser, ale on mi řek, abych se nebál, že mi ukáže, jak se vydělávají peníze.

Hned za rohem byla zastavárna. A že prej tam to rádio necháme. Byl jsem proti tomu, ale on mě ukecal, že si ho zase za chvíli vyzvedneme. Vedle zastavárny byla herna. Za rádio jsme inkasovali pár korun, ale Luboš prohlásil, že to prej stačí, abysme vydělali pořádný prachy. Já ještě nebyl plnoletej, ale Luboš jo, tak to napsal na sebe. Do herny mě nechtěli pustit, ale Luboš řek, že jsem nechal občanku ve třídě a ukázal jim svoji, že prej jsme z jedny třídy. Moc se jim nechtělo, ale pustili i mě. A že prej ať tam nejsme dlouho.

Dlouho jsme tam nebyli. Naházet těch pár korun do bedny zase nebylo tak složitý. Povídám mu: co teď budeme dělat, z toho bude hroznej průser. Vždyť se ani nemůžeme vrátit do školy, co bysme řekli? Tak jsme nešli. Luboš slíbil, že do zejťka peníze sežene. Jenže nesehnal.

Byl z toho samozřejmě hroznej průser, Luboš byl na tom hůř, protože byl už plnoletej a měl už i dokonce nějaký prohřešky z minulosti. Jenže škoda nebyla tak velká, rodiče to rádio vyzvedli a vrátili. Ale dostali jsme oba pořádněj vejřez. Lubošův táta se moc nestaral o to, co Luboš ve volnym čase dělá, mohl si vlastně dělat co chtěl, ale když něco proved, tak ho strašně zřezal.

Jenomže ono to pak pokračovalo dál, zapletl jsem se do další krádeže, tentokrát už to bylo víc než pár stovek. Vtipný na tom bylo, že jsem z toho lupu neviděl ani korunu, vlastně jenom

stačilo, že jsem tam byl. A to už se bohužel neobešlo jenom výpraskem, ale musel jsem do polepšovny pro mladistvý.

Nevěděl jsem, co si mám pod tím představit, Luboš mi říkal, že to tam není až tak hrozný, že je tam sice tvrděj režim a tělesný tresty, ale jeho táta ho prej řeže víc. Akorát jsou tam prej úchylný vychovatelé, sadisti, a prej si i vynucujou sex. Ale prej s tím neměl problém, že sice není teplej, ale klidně jde s buzerantem, když mu dobře zaplatí. A hlavně prej není vůbec těžký odtamtud zdrhnout, zvláště, když víš, komu podržet, a on pak „zapomene“ někde zamknout.

Nebyl jsem z toho zrovna nadšenej, moc mě tím neuklidnil. Ale věděl jsem, že stejně nemam na výběr, hlavně doma se mě taky nezastali, protože fotřík řek, že ať mě radši napraví v pořádný polepšovně, než abych jednou skončil v kriminále.

Tak jsem se teda dostavil v určenej den. Prej je překvapilo, že jsem přišel sám, že většinou tam ty chovance musí přivést policie. Říkal jsem si, že by mi to mohlo pomoci, že by na mě mohli bejt hodnější, když jsem teda přišel sám.

Jenomže hodně brzo jsem pochopil, že v tom baráku hrůzy plným všech možnejch úchyláků je to úplně jedno.

Byli jsme tam tři nováčci. Ty zbylý dva fakt přivezli policajti, ale pak už nikdo neřešil, jak se sem kdo dostal.

Nejdřív nás prohlídli. Museli jsme se svlíct úplně donaha. Trochu mi pomohlo, že jsem to znal z domova, nebo že jsem ukazoval i klukům svou seřezanou prdel, takže jsem se zas až tak moc nestyděl. Šest párů úchylnejch očí si nás prohlíželo a bylo vidět, že mají radost, že zase přišel někdo novej. Přimo to z nich sálalo, že se na nás těší. A taky měli přibližný poznámky.

Nejdřív chtěli, abysme jim ukázali svaly. Chtěli si sáhnout, jestli jsou dost tvrdý a ochmatávali nás a oplácávali po celým těle. Já moc velkej sportovec nebyl, ty dva na tom nebyli o moc líp. Ale jim to stačilo, a prej si nás vytrénujou. Pak jsme se museli rozkročit, dát si ruce za hlavu a prohmatali nám koule. Docela fest nám je mačkali, bolelo to, ale všichni tři jsme to nesli statečně, nechtěli jsme se jeden před druhym shodit. Pak jsme se museli ohnout a roztáhnout si pŕlky a oni nám prohmatávali naše díry. Měli kecy, kdo ji má jak velkou. Bylo mi okamžitě jasný, o co jim jde. Pak jsme si museli jeden po druhym lehnout na břicho a dostali jsme injekci do prdele. Nevim co to bylo, ale pálilo to jak čert.

Po prohlídce přišlo stříhání. Ostříhali nás všechny tři dohola. Vypadali jsme jak idioti. Pak nás vyholili v podpaží a mezi nohama. Nikde jinde jsme chlupy skoro ani neměli. Ale žádnou pěnu nepoužívali, holili nás na sucho, a po holení nám ty místa potřeli takovou pálivou vodičkou, pálilo to dobře ještě hodinu po tom.

Jenomže to už nám dali ty jejich hadry, vypadalo to trochu jako pyžamo, trochu jako montérky, no prostě trapárna.

Postupně jsem se tam zabydloval. Režim byl hodně přísněj. Škola, cvičení, práce na zahradě, služby na úklid, zřejmě nás chtěli zaměstnat. Byla to polepšovna jak za Rakouska-Uherska. I ty vychovatelé vypadali jak z předminulýho století, jako by se tu zastavil čas. A snad nikdo

z nich nebyl normální. Bití chovanců rákoskou tu bylo na denním pořádku. A snad tu nebyl nikdo, po kom by ani jednou nechtěli sex. Bylo mi z toho na blití, když jsem viděl, kam jsem se to dostal. Jenomže jsem taky rychle přišel na to, že tu nejsou úchylný jenom ty vychouši, ale taky dobrá půlka chovanců.

Nebyla vůbec žádá výjimka, že kluci spolu normálně spali. Hlavně dva byli takový skoro manželé. Kdyby to tu nebylo zakázaný, vodili by se snad i za ruce. Pak tady bylo pár takovejch, který potřebovali nějakýho sexuálního otroka. Vybírali si většinou kluky o rok o dva mladší, který pak šikanovali, nechávali si od nich sloužit, trápili je a chtěli po nich sex. Nechtěl jsem patřit do žádný z těch skupin. Chtěl jsem co nejdřív pryč. Jenomže sedm měsíců je sedm měsíců. I tak jsem z toho prej vyváz lacino.

Bylo mi jasný, že je to jenom otázka času, než na mě někdo něco zkusí. Zatím jsem přežíval bez nějakýho zneužití, a dokonce i bez výprasku. Jenže pak to na mě jednou dva borci ve sprše zkusili, že prej ať je vykourím. To jsem odmít. A docela jsem sám sebe překvapil, jak jsem byl na ně hustej. Nikde už nikdo nebyl, v duchu jsem si nadával, proč jsem se tam zdržel tak dlouho a dal jsem jim příležitost.

Jenomže oni si mysleli, že mě donutí násilím. Nechtěl jsem se dát. Jasně, byli dva, byli silnější, nejspíš by mě nakonec přemohli, a možná by nezůstalo jenom u kouření, ale řek jsem si, že tak jednoduchý to mít nebudou. Tak jsem se bránil, kopal, snažil se jim vytrhnout a utýct. Taky jsem při tom docela řval, oni mi sice zacpávali pusy, ale nebylo to moc platný.

Bylo teda jasný, že takovej bengál přiláká některý z těch úchylnejch hovad, což se taky stalo. A hned prej všichni před ředitelnu a že každej dostanem 25 rákoskou na prdel. A tak jsme seděli všichni tři nahý před ředitelnu. Ty dva idioti mi vyhrožovali, že si mě podají, protože dostanou kvůli mně a že se nedožiju rána, no zkrátka debilní kecy. Ale jasně že jsem nevěděl, co můžu od nich ještě všechno čekat.

Zavolali si jednoho a za minutu už bylo slyšet, jak řve a počítá rány. Jedna, pane vychovateli, dvě, pane vychovateli, a tak až do pětadvaceti. My dva jsme seděli nahý před ředitelnu a čekali. Ten druhěj úchyla si začal honit péro, když to slyšel. Jak říkám, tady nejsou úchylný jenom vychouši, ale i spousta chovanců. Dokonce jsou prej i takový, který žalujou a vymejšlej si, jenom aby mohli vidět nebo aspoň slyšet, jak někdo dostává vejprask. Teda fakt nechutný.

Pak přišel na řadu ten druhěj. Péro mu stálo, jak si ho honil. Slyšel jsem, že se tam ti vychouši něčemu smějou, asi jim přišlo vtipný, si přišel pro vejprask se ztopořeným pérem. Pak jsem tam chvíli skoro nic neslyšel, až pak toho chovance, jak tam heká a vzdychá. Asi se musel vyhonit, nebo mu to udělali sami. A pak už zase slyším rákosku a jeho, jak řve a počítá rány. Jedna, pane vychovateli, dvě, pane vychovateli, a zase až do pětadvaceti. Teda ale řval mnohem víc než ten před nim. Pak ho pustili a on se zmalovaným zadkem vyšel ven. Bulel.

Pak zavolali mě. Byla to malá místnost s psacím stolem, malou knihovnou a samozřejmě lavicí. Ujistili se, že už jsou ty dva pryč. Tušil jsem, že to asi nebude jenom pětadvacet a hajdy spát. A měl jsem pravdu. Byl jsem pro ně nový maso a chtěli si mě užít. Nejdřív mě jenom osahávali, štípali do bradavek, jeden z nich mi strčil prst do zadku. Další si hrál s mejma koulema a pérem, až se mi postavilo jako tomu klukovi přede mnou. Pak teprve mě uvázali k lavici. Jenže v lavici byla díra a péro mi skrz ni koukalo. A že teda dostanu pětadvacet. Aspoň to budu mít za sebou, jsem si tak říkal. A práskla první rána. Štípalo to jako čert. Jedna, pane vychovateli. Jen jsem to dořekl, dostal jsem další. A další. A další.

Musel jsem rychle mluvit, abych to stihl, než přijde další rána. Počítal jsem hodně nahlas. Skoro jsem křičel. Pomáhalo mi to snést bolest. Konečně pětadvacátá.

Mám to za sebou. Dejchal jsem jak stará lokomotiva, ale byl jsem rád, že to mám za sebou. Jenomže jim to nestačilo. Začali vést divný řeči, prej jestli už jsem někdy kouřil péro, jestli jsem ho měl v zadku, a tak. Říkal jsem že ne, ale že to ani nemam v plánu. Oni se mi smáli, že prej je úplně jedno co mam v plánu, že stejně udělají co budou chtít oni. Jeden z nich mi začal honit péro skrz tu díru. Normálně by se mi asi nepostavil, ale tady není moc příležitost honit, teda pokud člověk není totální úchyl a nepotřebuje k tomu publikum. Takže jsem byl už docela natlakovanej a začal se mi stavět dost rychle. A oni prej, že když vydržim deset minut nestříkat, tak mě pustí a můžu jít spát. Ale když to nevydržim, tak že dostanu dalších pětadvacet na prdel.

No říkal jsem si, že když se budu hodně snažit, tak bych to moh zvládnout. Kolikrát už jsem taky honil dlouho a nestříkal jsem. Řek jsem, že jo. A jeden z nich mi ho začal honit přes tu díru. Nejdřív jsem si říkal, že to v pohodě dam, ale asi po třech minutách jsem cejtil, že se to blíží. Jasně, že jsem začal stříkat. A asi hodně, protože to komentovali, že je to pořádněj gejzír. A že teda musim dostat dalších 25, když jsem to nevydržel.

A tak jsem dostal. Vzali si na to novou rákosku, vytáhli ji z takový vysoký vázy s vodou. A že prej se budou střídat po pěti ranách. První rána. Štípala jak čert. Jedna, pane vychovateli, dva pane vychovateli, do pětadvaceti, pane vychovateli. Bolelo to o hodně víc než těch prvních pětadvacet. Nevydržel jsem nebrečet.

Konečně to mam za sebou. A teď spát. Ať už ty ksichty nevidim. Jenže oni mě nechtěli jen tak pustit. Nechali mě chvíli, abych se vydejchal. A pak začali zase znova. Že prej mam pěknou prdel a když je tak krásně seřezaná, že by ji strašně rádi ošukali. Jenže to jsem nechtěl. Nejsem žádná buzna, abych dělal dobře nějakým chlapům, navíc, když jsou to takový úchylný prasata jako tihleti. A oni že prej teda nemusim, ale v tom případě dostanu dalších padesát. Pak už mě pošlou určitě spát.

Jenomže já už byl tím bitím tak vyčerpanej, že jsem měl strach, že po dalších padesáti umřu. Donutili mě k tomu, k čemu chtěli. Nechat se od nich mrdat do prdele určitě není nic příjemnýho, ale určitě to bolí míň než dalších padesát rákoskou.

Tak jsem teda souhlasil. Nemyslel jsem si, že se k tomu někdy přiznam, ale prostě to tak bylo, proč to teda nenapsat.

Odvázali mě a poručili mi, abych si kleknul. A že abych je nejdřív trochu pokouřil, aby měli tvrdý čuráky a mohli mě pořádně ošukat. Teda mít v puse péro, navíc víc jak dvakrát staršího chlapa, to teda není žádněj med. Ale bylo to pro mě menší zlo než další vejprask. Tak jsem to udělal. Jeden z nich měl tak velkýho čuráka, že se mi jenom tak tak vešel do pusy. Napadlo mě, že to bude asi hodně bolet, jestli mi ho bude rvát do prdele.

Když byli všichni spokojený, jak jim ty jejich péra stojí, řekli mi, abych se ohnul přes stůl a uvázali mě k němu. Nemohl jsem se ani hnout a moje prdel jim byla vydána napospas.

Nejdřív přišel nejmladší z nich. Strkal mi prsty do prdele, nejdřív dva, pak tři. Vymazal mi díru nějakou mastí, aby si toho svého ztopořenýho čuráka neodřel, a pak začal pomalu zasouvat. Nejdřív jenom malinko, sotva mi tam strčil žaluda a dělal mrdavý pohyby. A jak je

dělal, tak ten jeho čurák do mě zalejzal čím dál víc, až mi ho tam vrážel až po kořen a zrychloval ty pohyby. Držel jsem, nakonec mi ani nic jiného nezbejvalo, dokonce to ani tak strašně nebolelo, i když jsem nikdy předtím v prdeli cizího čuráka neměl. Pak najednou zasunul nadoraz a držel, řval u toho jak v nějakém porno filmu a já cejtíl, jak se mi prdel plní horkou tekutinou. Pak ho vytáh, hekal, a dal mou prdel k dispozici dalšímu.

Přišel na řadu ten nejstarší. Měl asi tak stejně velkého čuráka jako ten mládež, ale moc mu nestál, začal mi ho tam cpát, ale nešlo mu to, protože byl úplně gumovej. Řikal jsem si, že jsou to pěkný prasata, když jdou hned po sobě, že mam prdel plnou cizí mrdky a jemu to nevadí. Možná je to takhle naopak vzrušuje, protože jsou to všechno prasata úchylný.

Chvíli to ještě zkoušel, ale pak ho vytáh a vzal rákosku. Přišil mi tři rány, rychle za sebou. Po poslední jsem zařval au. To ho vzrušilo a měl ho zas tvrdýho a připravenýho. Zasunul a mrdal. Ale za chvíli mu už zase měknul, tak to zopakoval. Zase ho vytáh, přišil mi pár rákoskou na prdel a pokračoval. To udělal celkem třikrát. Na potřetí mi jich dal deset rychle za sebou. Poslední tři už byly s mym křikem. To už ho vzrušilo natolik, že zasunul a za pár vteřin stříkal.

Do třetice přišel na řadu ten s tím velkým. Namazal si ho, vymazal mi díru, ale i tak to bolelo. Hodně. Kňučel jsem, že mě to bolí, ale jemu to bylo jedno. Nepřirážel tak rychle jako ty dva před nim, mrdal pomalu. Pak najednou strnul a já cejtíl strašnej gejzír lávy ve svý prdeli. Hekal a vytáh ho ven. Pak mě odvázáli a odvedli do sprchy, abych se umyl.

Byl jsem tam dlouho. Odšrouboval jsem hadici od sprchy a stříkal si ten proud do prdele, abych si ji pořádně vymyl. Myslel jsem si, že ten hnus ze sebe nikdy nesmeju. To byla ta chvíle, kdy jsem si řekl, že zdrhnu. Prostě uteču. Nevim jak, nevim kam, ale vim, že tady prostě nebudu.

Jenže to nebylo tak jednoduchý. Kdyby se z toho baráku dalo jednoduše utýct, tak už tady nikdo není. I když – možná bych i pochyboval, některejm těm blbečkům se tady snad i líbí. Jsou zkrátka úchylný. Možná stejně nebo i víc než ti, co to tady vedou.

Asi za měsíc ale přišla šance. Měli jsme zrovna tělák. Dávali nám tam pěkně zabrat. Cvičili jsme v tělocvičně, když najednou jsem si všim, že nás pozoruje jeden vychovatel ještě s nějakým cizím chlapem, kterýho jsem nikdy neviděl. Rozhlížel se a čuměl po nás, jako kdyby si vybíral. A taky že jo. Ukázal prstem zrovna na mě a ten vychovatel na mě písknul, abych šel k nim. Nevěděl jsem, co to znamená, ale poslechnul jsem.

Odvedli mě do ředitelny. Ten chlap byl hodně dobře oblečený a navoněnej, určitě to nebyl žádný chudák, peníze z něj byly cejtít na kilometr. A venku měl luxusního bavoráka. Toho jsem samozřejmě nemoh vidět, ale byl jsem skálopevně přesvědčený, že tam je.

Stál jsem tam v propoceným triku a trenkách, ale to mu evidentně nevadilo a koukal jak na svatej obrázek. Možná mu ten muj čerstvej pot voněl víc než všechny ty jeho, určitě pěkně drahý, voňavky. Další úchyl, co jinýho, akorát že bohatej.

Vychovatel položil na stůl malej papírový sáček. A že prej tohle u mě našli a ať mu to vysvětlím. A že tady žádný drogy trpět nebudou. Kde by se tu asi vzaly, ty idiote, pomyslel jsem si. Tak jsem říkal, že o ničem nevím, a on mi dal facku a ať prej nezapíram a přiznam to.

V tu chvíli mi to bylo jasné. Nenašli nic a u nikoho. V tom pytlíčku moh bejt tak nanejvyš cukr. Tady ten nažehlenej idiot se sem chodí koukat, jak tu mlátěj chovance, možná si taky nějakou dá, protože je to úchyl, jak jinak, a tohle všechno je pro něj připravený divadlo, který si nejspíš, pěkně draze, zaplatil. A já z toho nevidim nic, to mi bylo jasné taky, i když si mě vlastně koupil a ten vychovatel mě prodal jako děvku.

Mám jinou možnost, než tu hru hrát? Asi ne. Tak hlavně ať je to už rychle za mnou a nemusim se na ty dva debily koukat. Tak fajn. Příznávám, že je to moje. A pak zase strašný divadlo, a že za to dostanu pětadvacet rákoskou na holou. Ten cizí chlap zářil jako sluníčko. Evidentně se už nemoh dočkat.

Uvázali mě nahýho k lavici a ten vychovatel mě začal vyplácet. Od posledního výprasku, takže asi měsíc, jsem nedostal, takže jsem neměl na zadku žádný stopy. Měl tlustou rákosku a byly to docela velký rány. Zatínal jsem zuby, byl jsem zticha, ale cejtíl jsem, že mi tečou slzy. Po deseti ranách přestal.

Chvíli mě nechali, ten cizí chlap si pochvaloval, jaký mi naskakujou pěkný velký jelita a jak se mi prdel barví. Vychovatel mu nabíd, jestli mi těch zbylejch 15 nechce dát sám. Jasně, že souhlasil. Možná na to čekal. Možná to měli předem domluvený, co já vim.

Jenže ten chlap si přidřepnul ke mně, fascionovaně na mě koukal, prstem mi utřel slzy a začal mě hladit po hlavě. Pak sjel ke krku, jel mi po tom žlábkou vzadu, po páteři a až dolů k zadku a hladil mi pŕlky, prstama přejížděl ty jelita a vzdychal u toho. Pak tam chvíli chodil, rákoskou si švihal do vzduchu a najednou mě s ní švihnul tak silně a nečekaně, až jsem zaječel. Na nic nečekal a stejnou, velkou, silou sázel další rány rychle za sebou. To už jsem nevydržel bejt zticha a řval jsem a brečel. Nevim kolik jsem jich dostal, jestli jenom těch patnáct, nebo jestli jich bylo víc. Netrvalo to dlouho, ale hodně to bolelo.

Odvázal mě a řek mi, abych se postavil. Pak mě objal, hladil mě po zadku a vůbec po těle, dotýkal se mě i rty. Vychovatel odešel, aby nás nerušil, a on pokračoval. Líbal mě na pusou, pak mi jel jel jeho pusou dolů po krku, prstama, rty a jazykem mi dráždil bradavky, a pak jel až dolů k pupíku. Řekl mi, abych si lehl na záda na lavici. Poslechl jsem. Hrál si s mym pérem, který začalo rychle tvrdnout. Chlapi se mi nelíbí, ale když si kdokoliv hraje s mym pérem, tak mi rychle ztvrdne. Honil mi ho, čím dál rychleji, a já jsem cejtíl, že se určitě vystříkám, a to se taky o pár vteřin později stalo. Postříkal jsem si břicho. Ještě u mě chvíli seděl a roztíral mi tu mrdku. Čekal jsem, že bude chtít, abych mu ho taky vyhonil, ale to se nestalo. Jenom mě ještě dlouze políbil na rty a chystal se odejít pryč.

Vytušil jsem šanci. Jak bral za kliku u dveří, tak jsem mu řek, že se můžu někdy stavit, až budu mít vycházku. Nevím, co mě to napadlo, protože jsem žádný vycházky neměl. Zdálo se mi, že se na moment zarazil, zpozorněl, ale pak otevřel dveře a bez jediného slova odešel.

Jak se ale pozdějc ukázalo, tahle jedna moje věta mě nakonec dostala na svobodu. Asi za 14 dní přišel vychovatel, přinesl mi věci, a dal mi lístek s adresou. A prej ať se do večera koukám vrátit. Pan bohatej musel asi dobře zaplatit, protože něco takovýho by jen tak neudělali.

Jasně, že jsem toho využil. Nešel jsem k němu. Papírek jsem zahodil za prvním rohem a vzal jsem čáru. Jenže kam jít. Domů se mi nechtělo, protože by mě nejspíš poslali zpátky, aby neměli oplejtačky s úřadama. Tak jsem se tak poflakoval. Peníze jsem taky neměl, ale povedlo se mi sem tam něco vysomrovat a moh jsem si koupit jídlo. Spal jsem venku, ale bál

jsem se spát tam, kde chodili lidi, ne tedy v parku, spíš jsem vyjel tramvají na okraj města a spal jsem v lese. Hledal jsem nějakou boudu nebo seník, ale nic jsem nenašel. Za potravou jsem ale musel do ulic. Napadlo mě taky, že bych si něco vyšláp, jenomže to jsem se bál, protože bych musel na místa, kde by mě nejspíš našli. Jenže za potravou jsem tak jako tak musel, taky nějaký drobný si sehnat, nemoh jsem bejt pořád někde v lese, takže mě nakonec asi po tejdnu chytili a odvezli zpátky do toho baráku hrůzy plnýho úchyláků.

Odvedli mě někam do suterénu, byla tam taková tmavá místnost. Tam mě vysprchovali, protože jsem po tom tejdnu pěkně smrděl. Ale žádná teplá voda. Jenom studená z hadice. Nejdřív mě postříkali, pak namydli nějakým sajrajtem a zase postříkali, dokud se to všechno nesmylo. A pak mě nahýho zavřeli do nějaký temný komory, která byla hned vedle. Místo dveří tam byla kovová mříž. Trochu jsem se tam rozkoukal. Byl tam akorát kýbl a lavice. Na zemi bylo něco jako koberec, nebo kus koberce, nevím, ale dalo se na tom ležet. Tak jsem si na to lehnul. A usnul jsem.

Vzbudily mě hlasy. A světlo. Rozsvítli v tý místnosti vedle. Odemkli mříž a odvedli mě tam. Byla skoro prázdná. U zdi kožená pohovka se stolkem, na opačný straně nějaká koza, asi na výprasky. Mezi tím nic nebylo, prázdněj prostor, jenom ve středu místnosti u stropu kladka a řetěz. Řekli mi, abych tam počkal a šli někam pryč.

Sednul jsem si na tu koženou pohovku a čekal. Na stole ležel nějaký časák. A hele, péčko! Začal jsem si v něm listovat. Některý obrázky byly fakt hodně rajcovní. Nechali to tady schválně? Jak jsem si tak listoval, začalo se mi pěkně stavět péro a je samozřejmý, že jsem začal i honit. Možná bych za nějakou chvíli i stříkal, kdyby mě nevyrušili.

Přišli zase tři. Jednoho jsem už znal, byl to ten s tím velkým pérem, a s nim ještě nějaký dva, který jsem neznal, ale od pohledu prasata. Přinesli s sebou úzkou vysokou nádobu s rákoskama. Jeden z nich ke mně přišel, vytrh mi ten časák z ruky, a že prej co si to dovoluju si tady honit péro, a tak. Chtěl jsem něco říct, ale stejně jsem nevěděl co, a on mi dal facku, a abych prej mlčel.

Odvedli mě k tý kladce, přivázali mě za ruce a vytáhli nahoru, tak, že jsem stál jenom na špičkách. Bylo to hodně nepohodlný. Na bradavky mi dali kovový skřipce, pěkně jedovatý, bolely jak čert. A že prej mi ukážou, jak si umí poradit s útěkářema, že zažiju peklo, aby mě příště nenapadlo utíkat. Myslel jsem, že kecaj, ale nekecali.

Nejdív si jeden z nich stoupnul za mě, a přitisknul se ke mně, až jsem jeho ztopořenýho čuráka cejtil mezi pŭlkama, i když jenom přes jeho kalhoty. Chytil mě za podbříšek a tisknul mě k sobě, až jsem si myslel, že mě rozmačká. Honil mi péro. Měl jsem ho ještě tvrdý, jak jsem si prohlížel ten časák. A přitom mi nadával, jako já tě naučim ty smrade, a tak. Cejtil jsem, že se to blíží, že už budu stříkat. A on, že nesmim, že prej až mi řekne. Jenže tomu se nedalo poručit. Vystříkal jsem se před sebe na podlahu, a docela daleko.

A on že prej mi ještě neřek, že vůbec neposloucham, a že mě naučí poslouchat. A hned vytáh z tý nádoby rákosku, nacucanou vodou, a začal mě s ní řezat přes prdel. Pálilo to jak čert. Sázel mi jednu ránu za druhou, a přitom mi nadával, a že když mi řekne, budu poslouchat, a ne si dělat co chci. Řval jsem, že už dost, on sice přestal, ale řek, že jsme ještě nezačali a že to nejhorší teprve přijde.

Pak se všichni tři přede mne postavili, tvářili se strašně přísně a vážně a že prej mě teď potrestají za ten útěk a že to bude hodně bolet. Dva z nich si vzali rákosky a postavili se za mě. Třetí si donesl nějakou věc s kličkou a dráty. Došlo mi, že to bude asi dynamo a že mě budou chtít mučit elektrickou. Sundal mi z bradavek ty kovový skřípce a dal mi tam hned jiný, ty, co byly na koncích těch drátů. A další skřípec mi dal na pytlík. Začal pomalu točit tou kličkou. Nejdřív to jenom brnělo, nebylo to nic hrozného. Ale pak začal točit trochu rychleji, a to už jsem teda cejtil. A ještě trochu zrychlil, a to už jsem se kroutil bolestí. Bylo to maximum, kdy jsem byl schopnej vydržet zticha. Jenže on ještě přidal, a to už jsem ze sebe vyrazil tlumený úúúúú, a když přidal ještě trochu, už jsem řval ááááá. Oni se na mě osopili, co řvu, že mi nikdo nedovolil řvát, tak jsem se jim omluvil, je ale evidentně žádný omluvy nezajímaly a ty co stáli za mnou mě začali švihat rákoskama přes prdel, každě z jedné strany. Nevim co bylo horší, jestli ten proud, nebo to bití. Obojí hodně bolelo. Jakmile mě přestali švihat, hned zas ten proti mně točil kličkou. A tak se to opakovalo pořád dokola. Nevim, jak dlouho mě takhle mučili, ale mně ten čas připadal nekonečnej. Byl jsem dost zdecimovanej, když mě konečně odvázáli od té kladky a sundali mi z bradavek a z pytlíku ty skřípce s drátama.

Jenže se mnou ještě zdaleka neskončili. Nejdřív mě poslali klečet do kouta, musel jsem předpažit a na natažený paže mi položili rákosku, která nesměla spadnout. Nechali mě tak dobře půl hodiny, než mi dovolili vstát.

Pak odtlačili tu výpraskovou kozu doprostřed místonisti, a uvázali mě k ní. A že prej mě teď seřezou za ten útěk. Dva z nich se za mě postavili s rákoskama a začali mě na střídačku s nima švihat přes prdel. Nebyly to zas tak moc velký rány, ale sázeli je rychle za sebou. A hlavně ne a ne přestat. Už to nešlo bejt zticha, řval jsem zase to svoje úúúúú a pak ááááá, jenže oni mě pořád mrskali a nepřestávali. Najednou na chvilku přestali, ale jenom aby se vyměnili, že prej se prostřídají, no jasně, aby si užili všichni tři, úchyláci pojebaný. A ty rány dávali pořád větší a větší, zřejmě se dostávali do ráže. Prdel jsem měl v jednom ohni, jak mě bez přestání mrskali.

Když se všichni tři prostřídali, přestali, a začal kout další pikle. Že prej je teď ta moje prdel tak akorát seřezaná, že prej by to šlo. Sundali si kalhoty i slipy a všim jsem si, jak jim stojí čuráky. Bylo mi jasný, co bude následovat. Ale říkal jsem si, že tohle už znám, že už jsem to jednou zvládnul, sice z toho nemam radost, ale aspoň tu bude bolet míň než ten vejprask.

Jenom mi bylo divný, proč si nasazujou šprecky, když mě před tím šukali bez nich a nevadilo jim to. Ale nevším jsem si, že je něčim mažou. Teprve až když první z nich zasunul, jsem věděl, kolik uhodilo.

Pomalu zasouval. Cejtil jsem, že mě to pálí. Ale teprve až mě začal mrdat rychleji a víc, to začalo najednou pálit strašně. Začal jsem ze sebe vyrážet tlumený zvuky a snažil jsem se neřvat. Ale pak jsem si řek, že se nemusim moc přemáhat, že čím víc uvidí, že mě to bolí, tím dřív se udělá a tím dřív to budu mít za sebou. Tak jsem křičel au au to bolí a on se fakt udělal brzo a přestal. Kdybych to samý udělal při vejprasku, mělo by to určitě opačnej účinek – naopak bych dostal ještě víc, protože tyhle sadistický hovada to strašně vzrušuje, když kluk při vejprasku křičí nebo brečí.

Jenže ještě další dva úchylové čekali na mou prdel, takže jsem to musel absolvovat ještě dvakrát. Pálilo to jak čert, jak jsem měl tu prdel rozmrdanou a ta mast, nebo co to bylo, se dostávala do těch podrážděnejch míst. Když mě mrdal ten třetí, ten s tím největším čurákem,

bolelo už to nesnesitelně, až jsem brečel a prosil, aby přestal. Jenomže nepřestal, dokud se taky neudělal, to je jasný.

Pak mě na chvílku nechali, zřejmě se cejtili jak šampióni, který právě vyhráli olympiádu a chtěli to něčím zapít. Šli někam vedle, byl tam asi bar, nebo minimálně lednice, protože jsem slyšel, jak se tam něčím nalejvají. A jak tam spolu kecají a smějou se, ale nerozuměl jsem jim, co říkají.

Za nějakou dobu se vrátili zpátky, asi trochu posílený tím chlastem, a že musí dodělat co začali. Tak si zase vzali ty rákosky, postavili se za mě a začali mě zase proti sobě na střídačku mrskat. Akorát že teď o hodně větší silou, takže to taky o to víc bolelo. Řval jsem, že už dost, ale oni nepřestávali a mrskali mě čím dál víc. Přestali jenom, když se potřebovali vyměnit. Evidentně se tím bavili, prasata sadistický.

Konečně přestali. Tak mě už snad nechají. Cejtil jsem, jak se o mě pokouší mdloby a dělá se mi tma. Všimli si toho, ale spíš je to pobavilo, prej hele vždyť nám tu omdlí. Jeden z nich se vrátil s kýblem studené vody celýho mě zlí. Byl to docela šok, ta studená voda najednou, lapal jsem po dechu, ale probralo mě to.

Chvíli mě nechali, ale pak řekli, že zasloužím ještě pár na závěr, než mě pustí. Byl jsem docela rád, že už je konec v dohlednu, protože jsem si už říkal, že mě ty prasata asi ubijou. Zase vzali ty svoje rákosky, tahali je pořád z té vody a dávali je tam zpátky, takže je měli pořád nacucaný, těžký a tím pádem to s nima bolelo jak čert.

Zase mě mrskali střídavě zleva, zprava, ale tentokrát to byly rány vší silou. Bylo mi jasné, že mi chtějí co nejvíce rozsekat zadek. Byla to bolest k posrání. Řval jsem, brečel, prosil, vyhrožoval, ale nebylo to nic platný. Mrskali mě tak dlouho, dokud nebyli spokojený s výsledkem na mojí zadnici.

Konečně konec! Přestali a začali mě odvádět z výpraskový kozy. Brečel jsem jak malej smrad. Ale byl jsem rád, že to mám za sebou. Že prej mě odvedou na ložnici. Snažil jsem se nebulet, aby se mi ty idioti na ložnici nesmáli. Dověkli mě tam, ani mě nenechali oblíct, a praštili se mnou do postele. Na břicho, samozřejmě, jinak to ani nešlo, a odešli.

Idioti se shlukli kolem mojí postele a civěli. Vím jistě, že minimálně dva z nich si u toho mastili brka. Někdo řek, že tak rozsekanou prdel ještě neviděl. Ale dál už nic nevim, protože jsem usnul.